

кия си сърпъ. Топло е, както прѣзъ деня. Лодосътъ не подухва, а бѣснѣ вече, фучи въ клонетѣ на овошкитѣ, свии въ разтрозитѣ на прозорцитѣ, бучи въ куминитѣ. Руква вода отъ стрѣхитѣ и капчуцитѣ. Сѣкашъ барабани отмѣрено и грѣмко биятъ тържественъ нѣкой маршъ. Нѣщо иде, приближава се, върви по всички посоки и по всички пѣтища. Иде пролѣтъта. Иде съ безбройното си и пѣстро воинство, весело, шумно, жизнерадостно. Иде всичко това, което ще насели гори, усои и полета. Възседнали едри шарени коне, въ златолуспести брони, не пристѣпватъ ли огнени змейове, поели пѣтъ къмъ тъмни пещери? Зеленооки юди не прѣпускатъ ли на сурь-елени, не се ли развѣватъ разбърканитѣ имъ коси и бичоветѣ имъ, изплетени отъ змии, не съскатъ ли изъ вѣтъра? Млѣчнобѣла мъгла се носи надъ полето, едвамъ огрѣна отъ сърпа на мѣсеца. Заловени въ несклучено хоро, не сж ли това леки самодиви, не тѣхнитѣ ли пѣсни се отекватъ и звучатъ въ ромона на хилядитѣ потоци? Лодосътъ се усилва все повече. Това е вече буря, която бѣснѣ, ломи, събаря. Съ тая буря иде пролѣтъта. Тя иде откъмъ югъ. На тая страна небето е ясно и свѣти като широко разкрити двери.

Чудото се извършва сѣкашъ въ една само нощъ. Редятъ се по-нататкъ ясни дни, спокойни и тихи. Снѣгътъ го нѣма вече. Тукъ-тамъ се бѣлѣе нѣщо, но изведнажъ не може да се познае дали е нѣкоя закѣснѣла прѣспа, или пѣкъ кокичета сж нацѣвтѣли. Земята е суха. Лодосътъ не прѣкратава огнедишащитѣ си пориви. Млади кѣлнове пробождатъ рохкавата прѣстъ, овошкитѣ изпѣватъ съ наслада клонетѣ си въ топлия въздухъ, пѣпките имъ набѣбватъ и се разпукватъ. Около първитѣ цвѣтове на сливитѣ брѣмчатъ пчели.

Тая сутринъ и Нейко кметътъ не можа да се сдържи въ кѣщи. Почнали се бѣха пролѣтнитѣ сѣитби. Нѣ-